TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. kovo 14 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Bendra užsienio ir saugumo politika (BUSP) — Specialios ribojamosios priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu — Bendroji pozicija 2001/931/BUSP — Pamatinis sprendimas 2002/475/TVR — Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001 — 2 straipsnio 3 dalis — Organizacijos „Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrai (TEIT)“ įtraukimas į su teroro aktais susijusių asmenų, grupių ir organizacijų sąrašą — Prejudicinis klausimas dėl šio įtraukimo galiojimo — Suderinamumas su tarptautine humanitarine teise — Sąvoka „teroro aktas“ — Ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluoto konflikto metu“

Byloje C-158/14

dėl *Raad van State* (Valstybės Taryba, Nyderlandai) 2014 m. balandžio 2 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. balandžio 4 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

A,

B,

C,

D

prieš

Minister van Buitenlandse Zaken

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász ir M. Vilaras, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, F. Biltgen ir C. Lycourgos,

generalinė advokatė E. Sharpston,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. kovo 8 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— A ir B, atstovaujamų advokatų A. M. van Eik, A. Eikelboom ir T. Buruma,

* Proceso kalba: nyderlandų.

— C ir D, atstovaujamų advokatų H. Seton ir X. B. Sijmons,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir J. Langer,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. A. Sampol Pucurull, L. Banciella Rodríguez-Miñón ir J. García-Valdecasas Dorrego,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos S. Brandon, L. Christie ir V. Kaye, padedamų baristerės M. Lester,

— Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos F. Naert ir G. Étienne,

— Europos Komisijos, atstovaujamos F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek ir P. Van Nuffel,

susipažinęs su 2016 m. rugsėjo 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl, pirma, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnio, 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2002/475/TVR dėl kovos su terorizmu (OL L 164, 2002, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 18), iš dalies pakeisto 2008 m. lapkričio 28 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2008/919/TVR (OL L 330, 2008, p. 21) (toliau – Pamatinis sprendimas 2002/475), 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, 2001, p. 93; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 217) ir 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, 2001, p. 70; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 207), išaiškinimo ir, antra, dėl 2010 m. liepos 12 d. Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 610/2010, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1285/2009 (OL L 178, 2010, p. 1), galiojimo tiek, kiek juo organizacija „Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrai“ (arba angl. k. *Liberation Tigers of Tamil Eelam* (LTTE), toliau – TEIT organizacija) paliekama Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytame asmenų ir subjektų sąraše (toliau – lėšų įšaldymo sąrašas).

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant A, B, C ir D (toliau kartu – A ir kt.) ginčą su *minister van Buitenlandse Zaken* (užsienio reikalų ministras, toliau – ministras) dėl ribojamųjų priemonių taikymo šiems asmenims pagal nacionalinius įstatymus, reglamentuojančius persekiojimą už teroro aktus.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001)

3 Po 2001 m. rugsėjo 11 d. Niujorke (Jungtinės Valstijos), Vašingtone (Jungtinės Valstijos) ir Pensilvanijoje (Jungtinės Valstijos) įvykdytų teroristų išpuolių Jungtinių Tautų Saugumo Taryba 2001 m. rugsėjo 28 d. priėmė Rezoliuciją 1373 (2001).

4 Šios rezoliucijos preambulėje dar kartą patvirtinta, be kita ko, „būtinybė visomis priemonėmis, remiantis Jungtinių Tautų Chartija, kovoti su teroristinių veiksmų grėsmėmis tarptautinei taikai ir saugumui“. Joje taip pat pažymima, kad valstybės privalo „papildyti tarptautinį bendradarbiavimą imdamosi papildomų priemonių, siekdamos savo teritorijose visomis teisėtomis priemonėmis užkirsti kelią teroristinių veiksmų finansavimui ir rengimui ir juos nutraukti“.

5 Pagal šios rezoliucijos 1 punktą Jungtinių Tautų Saugumo Taryba:

„Nusprendžia, kad visos valstybės:

a) užkerta kelią teroristinių veiksmų finansavimui ir su juo kovoja;

b) kriminalizuoja sąmoningą savo piliečių arba savo teritorijose atliekamą lėšų, skirtų arba kurios, kaip žinoma, kad bus panaudotos teroristiniams veiksmams atlikti, teikimą arba rinkimą bet kuriomis priemonėmis, tiesiogiai arba netiesiogiai;

<…>

d) draudžia savo piliečiams arba savo teritorijose esantiems fiziniams ar juridiniams asmenims tiesiogiai arba netiesiogiai teikti lėšas, finansinį turtą ar ekonominius išteklius arba finansines ar kitas susijusias paslaugas fiziniams asmenims, kurie padaro ar kėsinasi padaryti teroristinius veiksmus arba dalyvauja ar padeda darant teroristinius veiksmus, tokių asmenų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomiems ar kontroliuojamiems juridiniams asmenims, ir tokių fizinių ir juridinių asmenų vardu arba pagal jų nurodymus veikiantiems asmenims.

<…>“

Keturios 1949 m. rugpjūčio 12 d. Ženevos konvencijos ir jų papildomi protokolai

6 2 straipsnyje, bendrame keturioms 1949 m. rugpjūčio 12 d. Ženevos konvencijoms, t. y. Konvencijai dėl sužeistųjų ir ligonių padėties veikiančiose armijose pagerinimo (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 75 t., p. 31, toliau – Pirmoji Ženevos konvencija), Konvencijai dėl sužeistųjų, sergančiųjų ir skęstančiųjų ginkluotųjų pajėgų narių jūroje padėties pagerinimo (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 75 t., p. 85, toliau – Antroji Ženevos konvencija), Konvencijai dėl elgesio su karo belaisviais (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 75 t., p. 135, toliau – Trečioji Ženevos konvencija) ir Konvencijai dėl civilių apsaugos karo metu (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 75 t., p. 287, toliau – Ketvirtoji Ženevos konvencija, toliau kartu – keturios Ženevos konvencijos), nustatyta:

„Be nuostatų, kurių privaloma laikytis taikos metu, ši Konvencija taikoma visais atvejais, kai skelbiamas karas arba kyla koks nors kitas ginkluotas dviejų arba kelių aukštųjų susitariančiųjų šalių konfliktas, net jei viena iš jų karo nepripažįsta.

Konvencija taip pat taikoma visais atvejais, kai okupuojama visa aukštosios susitariančiosios šalies teritorija arba jos dalis, net jeigu okupacijai nesipriešinama ginklu.

<…>“

7 Ketvirtosios Ženevos konvencijos 33 straipsnyje nurodyta:

„Nė vieno Konvencijos saugomo asmens negalima bausti už ne jo padarytą nusižengimą. Draudžiamos kolektyvinės bausmės, taip pat visos bauginimo ar teroro priemonės. <…>“

8 Dėl keturių Ženevos konvencijų priimta papildomų protokolų: 1977 m. birželio 8 d. keturių Ženevos konvencijų papildomas protokolas dėl tarptautinių ginkluotų konfliktų aukų apsaugos (I protokolas) (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 1125 t., p. 3), 1977 m. birželio 8 d. keturių Ženevos konvencijų papildomas protokolas dėl netarptautinių ginkluotų konfliktų aukų apsaugos (II protokolas) (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 1125 t., p. 609) ir 2005 m. gruodžio 8 d. keturių Ženevos konvencijų papildomas protokolas dėl papildomos skiriamosios emblemos priėmimo (III protokolas) (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 2404 t., p. 261) (toliau kartu – papildomi protokolai).

9 I protokolo 1 straipsnio 3 ir 4 dalyse numatyta:

„3. Šis protokolas, papildantis [keturias Ženevos konvencijas], taikomas šioms konvencijoms bendrame 2 straipsnyje nurodytomis situacijomis.

4. Ankstesniame punkte minimos situacijos apima tuos ginkluotus konfliktus, kai tautos kovoja su kolonijine valdžia, svetimšalių okupacija ir rasistiniais režimais, kad galėtų naudotis apsisprendimo teise, kurią užtikrina Jungtinių Tautų Įstatai [Chartija] ir Tarptautinės teisės principų deklaracija dėl taikių santykių ir valstybių bendradarbiavimo pagal Jungtinių Tautų Įstatus [Chartiją]“.

10 Šio protokolo 51 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Civiliai gyventojai, taip pat pavieniai civiliai neturi būti puolimo objektu. Prievartos aktai ar grasinimai, prievarta siekiant įbauginti civilius gyventojus, draudžiami.“

11 II protokolo 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šis protokolas, išplečiantis ir papildantis 3 straipsnį, bendrą [keturioms Ženevos konvencijoms], nepakeisdamas jo taikymo sąlygų, apima visus ginkluotus konfliktus, ir kurie nepatenka į [I protokolo] 1 straipsnio taikymo sritį, ir kurie vyksta kokios nors aukštosios susitariančios šalies teritorijoje tarp jos ginkluotųjų pajėgų ir disidentų ginkluotųjų pajėgų arba kitų organizuotų ginkluotų grupių, šios, paklusdamos atsakingai vadovybei, vykdo tokią jos teritorijos dalies kontrolę, kuri leidžia joms įgyvendinti nenutrūkstamus ir suderintus karo veiksmus bei taikyti šį protokolą.

2. Šis protokolas netaikomas vidinių neramumų ir įtampos situacijomis, kaip antai: riaušės, paskiri ir stichiniai prievartos veiksmai bei kiti panašūs veiksmai, kurie ginkluotais konfliktais nelaikomi.“

12 Šio protokolo 4 straipsnio 1 ir 2 dalys suformuluotos taip:

„1. Visi asmenys, kurie tiesiogiai nedalyvauja ar nebedalyvauja karo veiksmuose, nepaisant to, apribota ar ne jų laisvė, turi teisę į pagarbą savo asmeniui, orumui, savo įsitikinimams ir religijai. Bet kokiomis aplinkybėmis su jais elgiamasi humaniškai, be jokio nepalankaus išskyrimo. Draudžiama duoti įsakymą nepalikti nė vieno gyvo.

2. Nepažeidžiant prieš tai pateiktų bendrųjų nuostatų, draudžiami ir toliau bus visur ir visada tokie veiksmai prieš 1 dalyje nurodytus asmenis:

<…>

d) teroristiniai aktai;

<…>

h) grasinimai atlikti bet kurį iš minėtų veiksmų.“

13 Minėto protokolo 6 straipsnyje numatyta:

„1. Šis straipsnis taikomas [siekiant] persekioti ir bausti už baudžiamuosius nusikaltimus, susijusius su ginkluotu konfliktu.

<…>

5. Pasibaigus karo veiksmams, valdžios institucijos privalo stengtis garantuoti kaip galima plačiau taikyti amnestiją asmenims, dalyvavusiems ginkluotame konflikte, arba tiems, kuriems buvo atimta laisvė dėl priežasčių, susijusių su ginkluotu konfliktu, nepaisant to, buvo jie internuoti ar sulaikyti.“

14 Šio protokolo 13 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Civiliai gyventojai ir pavieniai civiliai neturi tapti puolimo objektu. Draudžiami smurto veiksmai ar grasinimai smurtu, siekiant įbauginti civilius gyventojus.“

15 Europos Sąjunga nėra nei keturių Ženevos konvencijų, nei papildomų protokolų šalis. Tačiau prie jų prisijungusios visos valstybės narės.

Tarptautinė konvencija dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais

16 1997 m. gruodžio 15 d. Niujorke pasirašytos Tarptautinės konvencijos dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 2149 t., p. 256) paskutinė konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„pažymėdamos, kad valstybių karinių pajėgų veiklą reglamentuoja tarptautinės teisės normos, nepriklausančios šios Konvencijos taikymo sričiai, ir šios Konvencijos netaikymas tam tikriems veiksmams neatleidžia nuo atsakomybės už kitus neteisėtus veiksmus arba nepadaro jų teisėt[ų], arba netrukdo persekioti pagal kitus teisės aktus,

<…>“

17 Šios konvencijos 19 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Ši Konvencija nereglamentuoja nei ginkluotųjų pajėgų veiklos ginkluoto konflikto metu, kaip šios sąvokos yra suprantamos pagal tarptautinę humanitarinę teisę, kurią reglamentuoja ta teisė, nei veiklos, kurią valstybės karinės pajėgos vykdo eidamos savo oficialias pareigas, tiek, kiek jas reglamentuoja kitos tarptautinės teisės normos.“

18 Sąjunga nėra šios konvencijos šalis. Tačiau prie jos prisijungusios visos valstybės narės.

Tarptautinė konvencija dėl kovos su terorizmo finansavimu

19 1999 m. gruodžio 9 d. Niujorke pasirašytos Tarptautinės konvencijos dėl kovos su terorizmo finansavimu (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 2178 t., p. 197) 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Bet kuris asmuo padaro šioje Konvencijoje apibrėžtą nusikaltimą, jeigu jis bet kokiomis priemonėmis, tiesiogiai ar netiesiogiai, neteisėtai ir sąmoningai skiria arba renka lėšas iš anksto apgalvojęs, kad visos lėšos ar jų dalis bus naudojamos, arba žinodamas, kad visos lėšos arba jų dalis bus naudojamos atlikti:

<…>

b) bet kurią kitą veiką, kuria siekiama civilio gyventojo ar bet kurio kito asmens, kuris aktyviai nedalyvauja karo veiksmuose ginkluoto susidūrimo metu, mirties arba padaryti jam sunkų kūno sužalojimą, kai tokia veika dėl jos pobūdžio ar aplinkybių siekiama įbauginti gyventojus arba priversti vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti kokį nors veiksmą arba susilaikyti nuo jo“.

20 Pagal šios konvencijos 8 straipsnio 1 dalį valstybės, kurios yra šios konvencijos šalys, remdamosi savo vidaus teisės principais, imasi tinkamų priemonių nustatyti, susekti ir įšaldyti arba areštuoti lėšas, naudojamas arba skirtas 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams padaryti, taip pat ir iš tokių nusikaltimų gautas pajamas, kad jas būtų galima konfiskuoti.

21 Šios konvencijos 21 straipsnyje nustatyta:

„Nė viena šios Konvencijos nuostata nedaro įtakos kitoms valstybių ir asmenų teisėms, pareigoms ir įsipareigojimams pagal tarptautinę teisę, ypač Jungtinių Tautų Chartijos tikslams, tarptautinei humanitarinei teisei ir kitoms susijusioms konvencijoms.“

22 Sąjunga nėra Tarptautinės konvencijos dėl kovos su terorizmo finansavimu šalis. Tačiau prie jos prisijungusios visos valstybės narės.

Tarptautinė konvencija dėl kovos su branduolinio terorizmo veiksmais

23 2005 m. balandžio 13 d. Niujorke pasirašytos Tarptautinės konvencijos dėl kovos su branduolinio terorizmo veiksmais (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 2445 t., p. 89) 4 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Ši Konvencija nereglamentuoja nei ginkluotojų pajėgų veiklos ginkluoto konflikto metu, kaip šios sąvokos suprantamos pagal tarptautinę humanitarinę teisę, nei veiklos, kurią valstybės karinės pajėgos vykdo atlikdamos savo oficialias pareigas, kai šią veiklą reglamentuoja kitos tarptautinės teisės normos.“

24 Sąjunga nėra šios konvencijos šalis. Tačiau prie jos prisijungusios dauguma valstybių narių.

Europos Tarybos konvencija dėl terorizmo prevencijos

25 2005 m. gegužės 16 d. Varšuvoje pasirašytos Europos Tarybos konvencijos dėl terorizmo prevencijos (*Europos Tarybos sutarčių rinkinys* Nr. 196) 26 straipsnio 5 dalis suformuluota taip:

„Šia Konvencija nereguliuojama nei tarptautinė humanitarinė teisė, kuria reglamentuojama ginkluotųjų pajėgų veikla ginkluoto konflikto metu, kaip šios sąvokos suprantamos pagal tarptautinę humanitarinę teisę, nei veikla, kurią Šalies karinės pajėgos vykdo atlikdamos oficialias pareigas, kai tokia veikla reglamentuojama kitomis tarptautinės teisės normomis.“

26 Kaip matyti iš 2015 m. rugsėjo 18 d. Tarybos sprendimo (ES) 2015/1913 dėl Europos Tarybos konvencijos dėl terorizmo prevencijos pasirašymo Europos Sąjungos vardu (OL L 280, 2015, p. 22), Sąjunga pasirašė šią konvenciją, kiek tai susiję su jos kompetencijai priklausančiais klausimais. Dauguma valstybių narių ją taip pat pasirašė ir ratifikavo.

Sąjungos teisė

Bendroji pozicija 2001/931

27 Kaip matyti iš Bendrosios pozicijos 2001/931 konstatuojamųjų dalių, jos tikslas – Sąjungos ir valstybių narių lygiu imtis veiksmų siekiant įgyvendinti Rezoliuciją 1373 (2001), kurioje Jungtinių Tautų Saugumo Taryba nusprendė, kad visos valstybės privalo užkirsti kelią teroro aktams ir už juos persekioti.

28 Šios bendrosios pozicijos 1 straipsnyje numatyta:

„1. Ši bendroji pozicija pagal tolesnių straipsnių nuostatas taikoma priede išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms.

2. Šioje bendrojoje pozicijoje „su teroro aktais susiję asmenys, grupės ir organizacijos“ – tai:

— asmenys, kurie daro ar kėsinasi padaryti teroro aktus arba dalyvauja ar padeda darant teroro aktus,

— tokių asmenų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomos ar kontroliuojamos grupės ir organizacijos; taip pat tokių asmenų, grupių ar organizacijų vardu arba pagal jų nurodymus veikiantys asmenys, grupės ir organizacijos, įskaitant lėšas, gautas ar sukuriamas iš tokių asmenų bei su jais susijusių asmenų, grupių ir organizacijų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomo arba kontroliuojamo turto.

3. Šioje bendrojoje pozicijoje „teroro aktai“ – tai viena iš toliau išvardytų tyčinių veikų, kurios, atsižvelgiant į jų pobūdį ir kontekstą, gali padaryti didelę žalą valstybei ar tarptautinei organizacijai, kurios apibrėžiamos kaip nusikaltimas pagal nacionalinę teisę, kai padaromos siekiant:

i) rimtai įbauginti gyventojus arba

ii) neteisėtai priversti Vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti tam tikrą veiksmą ar jo neatlikti, arba

iii) rimtai destabilizuoti ar sunaikinti pagrindines valstybės ar tarptautinės organizacijos politines, konstitucines, ekonomines ar socialines struktūras:
   a) pasikėsinimai į asmens gyvybę, galintys sukelti mirtį;
   b) pasikėsinimai į asmens fizinę neliečiamybę;
   c) žmogaus pagrobimas ar įkaitų ėmimas;
   d) didelės žalos padarymas Vyriausybės ar valstybės pastatams, transporto sistemai, infrastruktūros objektams, įskaitant informacinę sistemą, kontinentiniame šelfe esančiai stacionariai platformai, viešajai vietai ar privačiai nuosavybei, sukeliant pavojų žmonių gyvybei ar padarant didelių ekonominių nuostolių;
   e) orlaivių, laivų ar kitų viešojo ar krovininio transporto priemonių užgrobimas;
   f) ginklų, sprogmenų arba branduolinių, biologinių ar cheminių ginklų gamyba, laikymas, įsigijimas, vežimas, teikimas ar naudojimas, taip pat biologinių ir cheminių ginklų tyrimai ir kūrimas;
   g) pavojų žmonių gyvybei keliantis pavojingų medžiagų paskleidimas arba gaisrų, sprogimų ar potvynių sukėlimas;
   h) vandens, elektros ar bet kurio kito svarbaus gamtos ištekliaus tiekimo trikdymas ar nutraukimas, sukeliantis pavojų žmonių gyvybei;
   i) grasinimas padaryti vieną iš a–h papunkčiuose išvardytų veikų;
   j) vadovavimas teroristinei grupei;

k) dalyvavimas teroristinės grupės veikloje, įskaitant informacijos ar materialinių išteklių tiekimą arba jos veiklos bet kokį finansavimą, žinant, kad tokiu dalyvavimu prisidedama prie grupės nusikalstamos veiklos.

Šioje pastraipoje „teroristinė grupė“ – tai daugiau kaip dviejų asmenų struktūriškai apibrėžta grupė, sukurta per tam tikrą laikotarpį ir sutartinai veikianti siekiant daryti teroro aktus. „Struktūriškai apibrėžta grupė“ – tai grupė, kuri nesusidarė atsitiktinai tiesiogiai atlikti teroro aktą ir kuri nebūtinai turi formaliai nustatytus narių vaidmenis, narystės tęstinumą ar suformuotas struktūras.

4. Priede pateiktas sąrašas yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis svariais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu [nuteisimu už tokius veiksmus]. <…>

<…>“

Reglamentas Nr. 2580/2001

29 Remiantis Reglamento Nr. 2580/2001 1 straipsnio 4 punktu, šiame reglamente „teroro aktas“ apibrėžiamas taip, kaip Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 3 dalyje.

30 Minėto reglamento 2 straipsnyje numatyta:

„1. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius:

a) visos lėšos, kitas finansinis turtas ir ekonominiai ištekliai, priklausantys į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui arba jų valdomi ar disponuojami, yra įšaldomi;

<…>

2. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius, į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui arba jų naudai draudžiama teikti finansines paslaugas.

3. Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą vadovaudamasi Bendrosios pozicijos [2001/931] 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytomis nuostatomis; į tą sąrašą įtraukiami:

i) fiziniai asmenys, kurie padaro arba kėsinasi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

ii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, kur[ie] padaro arba kėsinasi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

<…>“

31 Pagal šio reglamento 3 straipsnio 1 dalį sąmoningas ir tyčinis dalyvavimas veikloje, kuria siekiama tiesiogiai ar netiesiogiai nesilaikyti arba nesilaikoma jo 2 straipsnio, draudžiamas.

32 Reglamento Nr. 2580/2001 9 straipsnis suformuluotas taip:

„Kiekviena valstybė narė nustato sankcijas, taikytinas tais atvejais, kai pažeidžiamos šio reglamento nuostatos. Šios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios“.

Pamatinis sprendimas 2002/475

33 Kaip matyti iš Pamatinio sprendimo 2002/475 6 ir 7 konstatuojamųjų dalių, juo, be kita ko, siekiama visose valstybėse narėse suderinti teroristinių nusikaltimų apibrėžtį, numatyti bausmes ir sankcijas, atitinkančias tokių nusikaltimų sunkumą, ir nustatyti jurisdikcijos taisykles, kad už teroristinį nusikaltimą būtų galima veiksmingai persekioti.

34 Šio pamatinio sprendimo 11 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Šis pamatinis sprendimas nereglamentuoja ginkluotų konfliktų metu atliekamų ginkluotųjų pajėgų veiksmų, kuriuos reglamentuoja tarptautinė humanitarinė teisė, kaip šie terminai apibrėžiami pagal tą teisę, ir valstybės ginkluotųjų pajėgų veiksmų joms atliekant savo oficialias pareigas tiek, kiek tuos veiksmus reglamentuoja kitos tarptautinės teisės normos,

<…>“

35 Minėto pamatinio sprendimo 1 straipsnio „Teroristiniai nusikaltimai ir pagrindinės teisės bei principai“ 1 dalyje numatyta:

„Kiekviena valstybė narė imasi reikiamų priemonių siekdama užtikrinti, kad toliau pateiktuose a–i punktuose nurodytos tyčinės veikos, kaip jos apibrėžiamos nacionalinėje teisėje, kurios atsižvelgiant į jų pobūdį ar aplinkybes gali padaryti didelės žalos šaliai ar tarptautinei organizacijai tais atvejais, kai jomis siekiama:

— rimtai įbauginti gyventojus arba

— neleistinai priversti vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti kokį veiksmą arba susilaikyti nuo veiksmo, arba

— rimtai destabilizuoti ar sunaikinti pagrindinius politinius, konstitucinius, ekonominius ar socialinius šalies darinius ar tarptautinę organizaciją,

būtų laikomos teroristiniais nusikaltimais:

a) pasikėsinimai į asmens gyvybę, galintys sukelti mirtį;
b) pasikėsinimai į asmens fizinę neliečiamybę;
c) žmogaus pagrobimas arba laikymas įkaitu;
d) didelis vyriausybinio ar visuomeninio pastato, transporto sistemos, infrastruktūros įrenginio, įskaitant informacinę sistemą, nuolatinės platformos kontinentiniame šelfe, viešosios vietos arba privačios nuosavybės naikinimas, keliantis pavojų žmonių gyvybei arba galintis padaryti didelių ekonominių nuostolių;
e) orlaivių, laivų ar kitų viešojo ar krovininio transporto priemonių užgrobimas;
f) ginklų, sprogmenų arba branduolinio, biologinio ar cheminio ginklo gaminimas, laikymas, įgijimas, gabenimas, tiekimas ar naudojimas, taip pat biologinio ar cheminio ginklo moksliniai tyrimai ir kūrimas;
g) pavojingų medžiagų paleidimas arba gaisrų, potvynių ar sprogimų sukėlimas, keliantis pavojų žmonių gyvybei;
h) vandens, energijos ar kurių nors kitų pagrindinių gamtos išteklių tiekimo trukdymas ar trikdymas, keliantis pavojų žmonių gyvybei;

i) grasinimas padaryti a–h punktuose išvardytas tyčines veikas.“

36 Šio pamatinio sprendimo 2 straipsnis „Su teroristine grupe susiję nusikaltimai“ suformuluotas taip:

„1. Šiame pamatiniame sprendime „teroristinė grupė“ reiškia organizuotą grupę iš daugiau kaip dviejų asmenų, sukurtą per tam tikrą laikotarpį ir suderintai veikiančią turint tikslą daryti teroristinius nusikaltimus. „Organizuota grupė“ yra grupė, kuri nėra atsitiktinai sudaryta tiesiogiai kokiam nors nusikaltimui padaryti ir kurioje nebūtinai turi būti formaliai jos nariams padalyti vaidmenys, narystės tęstinumas ar išplėtota struktūra.

2. Kiekviena valstybė narė imasi reikiamų priemonių, kad būtų baudžiama už šias tyčines veikas:

a) vadovavimą teroristinei grupei;

b) dalyvavimą teroristinės grupės veikloje, įskaitant informacijos ar materialinių išteklių tiekimą jai arba jos veiklos finansavimą kokiu nors būdu, žinant, kad toks dalyvavimas padės teroristinės grupės nusikalstamai veiklai.“

Sprendimai 2001/927/EB ir 2006/379/EB

37 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos sprendimu 2001/927/EB, pateikiančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą (OL L 344, 2001, p. 83), buvo priimtas pirmasis asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas minėtas reglamentas, sąrašas.

38 2006 m. gegužės 29 d. Tarybos sprendimu 2006/379/EB, įgyvendinančiu Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2005/930/EB (OL L 144, 2006, p. 21), Taryba įtraukė TEIT organizaciją į šį sąrašą. Paskui ši organizacija buvo paliekama šiame sąraše pagal paskesnius sprendimus ir įgyvendinimo reglamentus, pakeitusius tą sąrašą nauju ir panaikinusius ankstesnį sprendimą arba įgyvendinimo reglamentą. Taigi TEIT organizacija buvo įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą, pateiktą Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 priede.

Nyderlandų teisė

39 Remiantis *Sanctieregeling terrorisme 2007-II* (Ministro įsakymas dėl sankcijų terorizmo srityje 2007-II, toliau – 2007 m. įsakymas dėl sankcijų) 2 straipsnio 1 dalimi, kai asmenys arba organizacijos, ministro manymu, priklauso asmenų arba organizacijų, kaip jie suprantami pagal Rezoliuciją 1373 (2001), grupei, dėl jų gali jis priimti sprendimą dėl pripažinimo.

40 Pagal šio įsakymo 2 straipsnio 2 dalį įšaldomi visi ištekliai, priklausantys šiems asmenims arba organizacijoms, numatytiems jo 2 straipsnio 1 dalyje.

41 Remiantis minėto įsakymo 2 straipsnio 3 dalimi, draudžiama teikti finansines paslaugas asmenims arba organizacijoms, numatytiems 2 straipsnio 1 dalyje, arba jų naudai.

42 Pagal 2007 m. įsakymo dėl sankcijų 2 straipsnio 4 dalį draudžiama asmenims arba organizacijoms, numatytiems jo 2 straipsnio 1 dalyje, tiesiogiai arba netiesiogiai teikti išteklius.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

43 Iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo informacijos matyti, kad ministras, remdamasis 2007 m. įsakymu dėl sankcijų, 2010 m. birželio 8 d. dėl A ir kt. priėmė sprendimus dėl pripažinimo (toliau – 2010 m. birželio 8 d. sprendimai) ir dėl to buvo įšaldytos atitinkamos jų

finansinės lėšos. 2011 m. sausio 10 d., 2010 m. gruodžio 8 d. ir 2010 m. gruodžio 25 d. sprendimais ministras atmetė šių asmenų prieštaravimus dėl 2010 m. birželio 8 d. sprendimų. Tokį savo sprendimą jis grindė tuo, kad A ir kt., jo nuomone, priklausė Rezoliucijoje 1373 (2001) numatytai asmenų ir organizacijų grupei. Be to, ministras atsižvelgė į 2008 m. spalio 14 d. oficialią *Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst* (Bendroji žvalgybos ir saugumo tarnyba, Nyderlandai) ataskaitą, kurios duomenimis, minėti asmenys parūpino TEIT organizacijai lėšų. Ministras taip pat atsižvelgė į tai, kad ši organizacija įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą. Be to, jis rėmėsi aplinkybe, kad prokuroras iškėlė A ir kt. baudžiamąsias bylas dėl dalyvavimo teroristinės organizacijos, kaip ji suprantama pagal Nyderlandų baudžiamąjį kodeksą, veikloje ir dėl TEIT organizacijos naudai padarytų Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir 3 straipsnyje nustatytų draudimų pažeidimų.

44 2011 m. gruodžio 20 d., 2012 m. sausio 18 d. ir 2012 m. rugpjūčio 30 d. sprendimais *rechtbank Zwolle-Lelystad* (Zvolės ir Lelistado apylinkės teismas, Nyderlandai), *rechtbank 's-Gravenhage* (Hagos apylinkės teismas, Nyderlandai) ir *rechtbank Alkmaar* (Alkmaro apylinkės teismas, Nyderlandai) administracinių bylų skyriai dėl ministro sprendimų, kuriais jis patvirtino 2010 m. birželio 8 d. sprendimus, A ir kt. pareikštus skundus atmetė kaip nepagrįstus. Šiuos sprendimus minėti asmenys apeliacine tvarka apskundė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme – *Raad van State* (Valstybės Taryba, Nyderlandai).

45 Apeliaciniuose skunduose A ir kt., be kita ko, tvirtina, kad TEIT organizacija nėra teroristinė organizacija, nes Šri Lankos vyriausybės ir šios organizacijos konfliktas laikytinas ginkluotu konfliktu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę. Todėl, jų teigimu, minėta organizacija į lėšų įšaldymo sąrašą įtraukta neteisėtai.

46 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pirmiausia pažymi, kad 2007 m. įsakymo dėl sankcijų 2 straipsniu siekiama įgyvendinti Rezoliuciją 1373 (2001) ir kad šioje nuostatoje nėra nuorodos nei į Reglamentą Nr. 2580/2001, nei į Bendrąją poziciją 2001/931. Vis dėlto kadangi ministras savo nuomonę, kad TEIT yra teroristinė organizacija, aiškiai grindė aplinkybe, jog ši organizacija yra įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą, toks įtraukimas, šio teismo manymu, sudaro 2010 m. birželio 8 d. sprendimų pagrindą. Anot prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, kadangi Bendrojoje pozicijoje 2001/931 ir Reglamente Nr. 2580/2001 daroma nuoroda į Rezoliuciją 1373 (2001), ministras pagal ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatytą lojalaus bendradarbiavimo principą privalėjo laikytis nuomonės, kad į šį sąrašą įtrauktos organizacijos yra teroristinės. Vis dėlto šis teismas mano, kad, atsižvelgiant į A ir kt. pateiktus argumentus, galima suabejoti dėl 2010 m. birželio 8 d. sprendimų priėmimo metu galiojusių Europos Sąjungos Tarybos teisės aktų, kuriais ji paliko TEIT organizaciją lėšų įšaldymo sąraše, teisėtumu ir paskesnių šios institucijos teisės aktų, kuriais ji paliko TEIT organizaciją šiame sąraše, galiojimu.

47 Antra, atsižvelgiant į 1994 m. kovo 9 d. Sprendimą *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendimą *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar A ir kt. pripažintina teisė šiame teisme remtis minėtų aktų neteisėtumu, kadangi šie asmenys neprašė Sąjungos teismų jų panaikinti. Anot šio teismo, A ir kt. faktinė padėtis panaši į asmenų, kurie byloje, kurioje buvo priimtas 2010 m. birželio 29 d. Sprendimas *E ir F* (C-550/09, EU:C:2010:382), kaltinti tuo, jog yra *Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi* (DHKP-C) nariai, padėtį; šioje byloje Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad šių asmenų ieškinys dėl DHKP-C įtraukimo į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą panaikinimo nebuvo neabejotinai priimtinas remiantis EB 230 straipsniu. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar toje byloje suformuluotą atsakymą galima taikyti galiojant ir SESV 263 straipsniui, nes šioje nuostatoje buvo išplėsta privačių asmenų galimybė ginčyti Sąjungos aktų teisėtumą. Jis, be kita ko, teigia, kad jeigu, atsižvelgiant į SESV 263 straipsnį, darytina išvada, jog tokioje kaip A ir kt. padėtyje esantys asmenys negali nacionaliniuose teismuose remtis organizacijos įtraukimo į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą lėšų įšaldymo sąrašą neteisėtumu, visi asmenys, kurie baiminasi, kad nacionalinė institucija dėl jų priims kovos su terorizmu priemones dėl jų faktinio ar numanomo dalyvavimo į šį

sąrašą įtrauktos organizacijos veikloje, turėtų prevenciniais tikslais pareikšti ieškinį dėl tokios organizacijos įtraukimo į minėtą sąrašą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo manymu, tokia situacija būtų nesuderinama su teise neliudyti prieš save.

48 Trečia, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad A ir kt. pareikštas ieškinys dėl Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 panaikinimo nebūtų be jokių abejonių priimtinas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas dėl TEIT organizacijos įtraukimo į lėšų įšaldymo sąrašą galiojimo. Visų pirma, jis mano, kad, nepaisant Pamatinio sprendimo 2002/475 11 konstatuojamosios dalies teksto, neatmestina, kad ginkluotųjų pajėgų veikla ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantami pagal tarptautinę humanitarinę teisę, gali būti laikoma teroristiniu nusikaltimu. Tačiau turint omenyje vertinimo laisvę, kurią palieka sąvoka „teroristinis nusikaltimas“ pagal šio pamatinio sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad tuo atveju, kai reikia nustatyti, ar TEIT organizacijos veiksmai kvalifikuotini kaip „teroristiniai nusikaltimai“, leidžiama atsižvelgti į aplinkybę, kad ji veikė kaip ginkluotosios pajėgos, dalyvaujančios ginkluotame konflikte.

49 Be to, šis teismas pažymi, kad nei Bendrojoje pozicijoje 2001/931, nei Reglamente Nr. 2580/2001 nepatikslinama, ar reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad juose minimus veiksmus arba nusikaltimus ginkluotosios pajėgos padarė ginkluoto konflikto metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę. Vis dėlto, kadangi sutampa Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje numatyta „teroro akto“ apibrėžtis ir Pamatinio sprendimo 2002/475 1 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta „teroristinio nusikaltimo“ apibrėžtis, jis mano, kad ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluoto konflikto metu, jeigu jų neapimtų „teroristinio nusikaltimo“ sąvoka pagal šį pamatinį sprendimą, taip pat nebegalėtų būti laikomi „teroro aktais“, kaip tai suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001.

50 Nurodydamas keturias 1949 m. Ženevos konvencijas ir jų papildomus protokolus, Tarptautinės konvencijos dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais 19 straipsnio 2 dalį, Tarptautinės konvencijos dėl kovos su branduolinio terorizmo veiksmais 4 straipsnio 2 dalį, Europos Tarybos konvencijos dėl terorizmo prevencijos 26 straipsnio 5 dalį ir Tarptautinės konvencijos dėl kovos su įkaitų ėmimu 12 straipsnį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat konstatuoja, kad šios terorizmo srities tarptautinės konvencijos į savo taikymo sritį neįtraukia ginkluotųjų pajėgų veiksmų ginkluoto konflikto metu, o tai galėtų reikšti, kad egzistuoja tarptautinis susitarimas dėl to, kad ginkluotųjų pajėgų veiksmai tokio konflikto metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, nelaikytini teroristine veikla. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo Tarptautinės konvencijos dėl kovos su terorizmo finansavimu 2 straipsnio 1 dalies b punktą, Ketvirtosios Ženevos konvencijos 33 straipsnį ir II protokolo 4 straipsnio 2 dalies d punktą ir pažymi, kad, remiantis šiomis konvencijomis, tokie veiksmai negali būti laikomi teroristine veikla, jeigu jie nenukreipti į civilius ar bet kuriuos kitus asmenis, tiesiogiai nedalyvaujančius karo veiksmuose.

51 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad Taryba TEIT organizacijos įtraukimą į lėšų įšaldymo sąrašą motyvavo tuo, kad ši organizacija nuo 2005 m. rugpjūčio 12 d. iki 2009 m. balandžio 12 d. įvykdė seriją išpuolių. Jis taip pat paaiškino, kad ministras 2009 m. rugpjūčio mėn. oficialioje ataskaitoje vadovaudamasis II protokolo 1 straipsnio kriterijais laikėsi nuomonės, kad šis konfliktas iki 2009 m. gegužės 18 d. buvo vidaus ginkluotas konfliktas. Be to, Jungtinių Tautų vyriausiasis pabėgėlių reikalų komisaras iki 2009 m. liepos mėn. minėtą konfliktą kvalifikavo kaip ginkluotą konfliktą. Galiausiai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad, jo nuomone, svarbu nustatyti, ar ginkluotas konfliktas yra vidinis, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę.

52 Šiomis aplinkybėmis *Raad van State* (Valstybės Taryba) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar šiame procese [A ir kt.] jų pačių vardu pagal SESV 263 straipsnį Bendrajame Teisme pareikšti ieškiniai dėl Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 panaikinimo tiek, kiek juo [TEIT organizacija] įtraukta į [lėšų įšaldymo sąrašą], būtų be jokių abejonių priimtini atsižvelgiant, be kita ko, į [Chartijos] 47 straipsnį?

2. a) Ar ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, atsižvelgiant ir į Pamatinio sprendimo 2002/475 11 konstatuojamąją dalį, gali būti teroristiniai nusikaltimai, kaip jie suprantami pagal šį pamatinį sprendimą?
   b) Jeigu į 2a klausimą bus atsakyta teigiamai, ar ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, gali būti teroro aktai, kaip jie suprantami pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001?

3. Ar veiksmai, kuriais grindžiamas Įgyvendinimo reglamentas Nr. 610/2010 tiek, kiek juo TEIT organizacija buvo įtraukta į [lėšų įšaldymo sąrašą], yra ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę?

4. Ar, atsižvelgiant į atsakymus į 1, 2a, 2b ir 3 klausimus, negalioja Įgyvendinimo reglamentas Nr. 610/2010 tiek, kiek juo TEIT organizacija buvo įtraukta į [lėšų įšaldymo sąrašą]?

5. Jeigu į 4 klausimą bus atsakyta teigiamai, ar tokiu atveju negaliojimas taikomas ir ankstesniems, ir vėlesniems Tarybos sprendimams atnaujinti [lėšų įšaldymo sąrašą] tiek, kiek šiais sprendimais TEIT organizacija buvo įtraukta į šį sąrašą?“

Preliminarios pastabos

53 Europos Sąjungos Bendrajame Teisme 2011 m. balandžio 11 d. (byla T-208/11) ir 2011 m. rugsėjo 28 d. (byla T-508/11) pareikštuose ieškiniuose TEIT organizacija prašė panaikinti atitinkamai du įgyvendinimo reglamentus tiek, kiek šie teisės aktai su ja susiję dėl jos įtraukimo į lėšų įšaldymo sąrašą, numatytą Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje. Per procesą Bendrajame Teisme ši organizacija patikslino savo reikalavimus ir paprašė panaikinti su ja susijusius įgyvendinimo reglamentus, kurie buvo priimti po ieškinių pareiškimo ir kurių sąrašuose ji buvo palikta.

54 2014 m. spalio 16 d. Sprendime *LTTE / Taryba* (T-208/11 ir T-508/11, EU:T:2014:885) Bendrasis Teismas atmetė pirmąjį TEIT organizacijos reikalavimą, grindžiamą Reglamento Nr. 2580/2001 netaikymu jos ir Šri Lankos vyriausybės konfliktui; šios organizacijos tvirtinimu, reglamentas netaikomas ginkluotų konfliktų situacijoms, nes jas gali reglamentuoti tik tarptautinė humanitarinė teisė.

55 Vis dėlto Bendrasis Teismas patenkino kai kuriuos TEIT organizacijos reikalavimus ir pripažino, kad Taryba pažeidė tiek Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnį, tiek pareigą motyvuoti Sąjungos aktus, nes motyvuose nenurodė kompetentingų institucijų sprendimų dėl šiai organizacijai inkriminuojamų faktų. Todėl jis panaikino skųstus reglamentus tiek, kiek jie buvo susiję su minėta organizacija.

56 2014 m. gruodžio 19 d. skundu Taryba Teisingumo Teisme apeliacine tvarka apskundė 2014 m. spalio 16 d. Bendrojo Teismo sprendimą *LTTE / Taryba* (T-208/11 ir T-508/11, EU:T:2014:885).

57 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ši byla susijusi su 2006–2010 m. priimtais Sąjungos aktais, kuriuose TEIT organizacija buvo įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą, motyvuojant tuo, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 51 punkto, ši organizacija nuo 2005 m. rugpjūčio 12 d. iki 2009 m. balandžio 12 d. įvykdė

seriją išpuolių. O pirmesniame punkte minėta byla C-599/14 P dėl Tarybos apeliacinio skundo susijusi su Sąjungos aktais, kurie buvo priimti po 2010 m. ir kuriuose minėta organizacija buvo palikta lėšų įšaldymo sąraše.

58 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti Nyderlandų vyriausybės prašymą sustabdyti šios bylos nagrinėjimą, iki Teisingumo Teismas priims sprendimą byloje C-599/14 P.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

59 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar yra akivaizdu, kaip tai suprantama pagal 1994 m. kovo 9 d. Sprendimu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendimu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) grindžiamą jurisprudenciją, kad asmenų, esančių tokioje situacijoje kaip apeliantai pagrindinėje byloje, Bendrajame Teisme pareikšti ieškiniai dėl Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010, susijusio su TEIT organizacijos įtraukimu į lėšų įšaldymo sąrašą, panaikinimo būtų buvę priimtini.

60 Iš pradžių pažymėtina, kad ir pagrindinės bylos faktinės aplinkybės susiklostė, ir 2010 m. birželio 8 d. sprendimai priimti anksčiau, nei įsigaliojo Įgyvendinimo reglamentas Nr. 610/2010. Todėl laikytina, kad klausimas teikiamas ne tik dėl šio įgyvendinimo reglamento, bet ir dėl ankstesnių už jį teisės aktų, kuriuose TEIT organizacija buvo įrašyta, o vėliau palikta lėšų įšaldymo sąraše.

61 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad nacionaliniam teismui kyla klausimas, ar 1994 m. kovo 9 d. Sprendime *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendime *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) išplėtotą jurisprudenciją galima taikyti ir tokioje byloje kaip pagrindinė.

62 Byloje, kurioje buvo priimtas 1994 m. kovo 9 d. Sprendimas *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90), nacionalinis teismas 1992 m. pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kuriame uždavė Teisingumo Teismui klausimą dėl 1986 m. Europos Komisijos priimto sprendimo dėl valstybės pagalbos. Pagalbos, dėl kurios buvo priimtas sprendimas, gavėja jo neapskundė, nors kompetentinga nacionalinė institucija jai atsiuntė minėto sprendimo kopiją ir aiškiai ją informavo, kad dėl šio Europos Komisijos sprendimo ji gali pareikšti ieškinį Europos Sąjungos Teisingumo Teisme.

63 Atsižvelgęs į šias aplinkybes, Teisingumo Teismas nusprendė, kad dėl teisinio saugumo reikalavimų pagalbos gavėjas, kuris galėjo ginčyti Komisijos sprendimą dėl šios pagalbos ir kuris praleido Sutarties nuostatose šiuo klausimu numatytą imperatyvų terminą, netenka galimybės ginčyti tokio sprendimo teisėtumo nacionaliniuose teismuose, pareikšdamas ieškinį dėl šio sprendimo įgyvendinimo priemonių, kurių ėmėsi nacionalinės valdžios institucijos (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 12 ir 17 punktus).

64 Byloje, kurioje buvo priimtas 2001 m. vasario 15 d. Sprendimas *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), Teisingumo Teismui 1999 m. buvo pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą dėl 1992 m. priimto antidempingo reglamento teisėtumo; šis reglamentas buvo sėkmingai užginčytas pareiškus ieškinį dėl panaikinimo, dėl kurio buvo priimtas 1995 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo sprendimas *NTN Corporation ir Koyo Seiko / Taryba* (T-163/94 ir T-165/94, EU:T:1995:83), patvirtintas 1998 m. vasario 10 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Komisija / NTN ir Koyo Seiko* (C-245/95 P, EU:C:1998:46); minėtą ieškinį dėl panaikinimo pareiškė tam tikras skaičius su šiuo antidempingo reglamentu susijusių gamintojų, o ne *Nachi Fujikoshi* (ieškovės pagrindinėje byloje, kurioje buvo priimtas 2001 m. vasario 15 d. Sprendimas *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101)) patronuojančioji bendrovė, t. y. *Nachi Europe*.

65 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) 39 punkte konstatavęs, kad *Nachi Europe* galima laikyti tiesiogiai ir individualiai susijusia su šio reglamento nuostatomis, kuriose *Nachi Fujikoshi* gamintoms prekėms buvo nustatytas specialus antidempingo muitas, Teisingumo Teismas to sprendimo 40 punkte nusprendė, kad minėtame reglamente numatytų prekių importuotojas, šiuo atveju *Nachi Europe*, kuris neabejotinai turėjo teisę Bendrajame Teisme pareikšti ieškinį dėl toms prekėms nustatyto antidempingo muito panaikinimo, tačiau ja nepasinaudojo, negali vėliau ginčyti šio antidempingo muito teisėtumo nacionaliniame teisme.

66 Kaip ne kartą yra pabrėžęs Teisingumo Teismas, pripažinus, kad teisės subjektas, kuris neabejotinai turėjo teisę pareikšti ieškinį dėl Sąjungos teisės akto panaikinimo pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, pasibaigus SESV 263 straipsnio šeštoje pastraipoje numatytam ieškinio senaties terminui nacionaliniame teisme gali užginčyti to akto galiojimą, šiam teisės subjektui būtų suteikta galimybė išvengti akto, dėl kurio ieškinio senaties terminas pasibaigė, galutinio pobūdžio (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 18 punktą, 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 30 punktą, 2012 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Pringle*, C-370/12, EU:C:2012:756, 41 punktą ir 2015 m. kovo 5 d. Sprendimo *Banco Privado Português ir Massa Insolvente do Banco Privado Português*, C-667/13, EU:C:2015:151, 28 punktą).

67 Vis dėlto tik esant aplinkybėms, kuriomis ieškinys būtų buvęs akivaizdžiai priimtinas, Teisingumo Teismas laikėsi nuomonės, kad teisės subjektas nacionaliniame teisme negali remtis Sąjungos teisės akto negaliojimu (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 17–25 punktus, 1997 m. sausio 30 d. Sprendimo *Wiljo*, C-178/95, EU:C:1997:46, 15–25 punktus, 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 29–40 punktus ir 2002 m. spalio 22 d. Sprendimo *National Farmers' Union*, C-241/01, EU:C:2002:604, 34–39 punktus). Daugeliu kitų atvejų Teisingumo Teismas iš tiesų nusprendė, kad akivaizdus priimtinumas nebuvo įrodytas (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2006 m. vasario 23 d. Sprendimo *Atzeni ir kt.*, C-346/03 ir C-529/03, EU:C:2006:130, 30–34 punktus, 2007 d. kovo 8 d. Sprendimo *Roquette Frères*, C-441/05, EU:C:2007:150, 35–48 punktus, 2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *E ir F*, C-550/09, EU:C:2010:382, 37–52 punktus, 2014 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 24–38 punktus ir 2015 m. kovo 5 d. Sprendimo *Banco Privado Português ir Massa Insolvente do Banco Privado Português*, C-667/13, EU:C:2015:151, 27–32 punktus).

68 Siekiant sustiprinti fizinių ir juridinių asmenų teisminę apsaugą atsižvelgiant į Sąjungos aktus, Lisabonos sutartyje buvo išplėstos ieškinio dėl panaikinimo priimtinumo sąlygos priėmus SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, pagal kurią tokį ieškinį leidžiama pareikšti ir dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, kurie tiesiogiai susiję su tokiu asmeniu ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių.

69 Vis dėlto dėl tokio ieškinio dėl panaikinimo priimtinumo sąlygų išplėtimo netampa neįmanoma Sąjungos akto galiojimo ginčyti nacionaliniame teisme, jeigu ieškinys dėl panaikinimo, kurį Bendrajame Teisme būtų pareiškusi viena iš šiame teisme nagrinėjamo ginčo šalių, nebūtų akivaizdžiai priimtinas (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere" ir kt. / Komisija*, C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 57 punktą).

70 Vadinasi, prašymas priimti prejudicinį sprendimą dėl Sąjungos akto galiojimo gali būti atmestas tik tuomet, jeigu ieškinys dėl Sąjungos akto panaikinimo būtų akivaizdžiai priimtinas, tokį ieškinį galintis pareikšti fizinis arba juridinis asmuo jo nepareiškė per nustatytą terminą ir nacionaliniame teismo procese remiasi šio akto neteisėtumu siekdamas, kad nacionalinis teismas kreiptųsi į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą dėl minėto akto galiojimo, ir taip išvengdamas šio akto galutinio pobūdžio, kurį jis šio asmens atžvilgiu įgyja pasibaigus ieškinio pareiškimo terminui (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 18 punktą ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 30 punktą).

71 Šiuo atveju taip nėra.

72 Visų pirma, patys apeliantai pagrindinėje byloje nebuvo įtraukti į lėšų įšaldymo sąrašą.

73 Be to, nėra akivaizdu, kad šie aktai buvo „konkrečiai“ su jais susiję, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą. TEIT organizacijos įtraukimas į lėšų įšaldymo sąrašą yra visuotinai taikomas kitiems nei ši organizacija asmenims dėl to, kad jis įpareigoja neapibrėžtą asmenų grupę laikytis konkrečių minėtai organizacijai nustatytų apribojimų (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 241–244 punktus, 2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *E ir F*, C-550/09, EU:C:2010:382, 51 punktą ir 2013 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Gbagbo ir kt. / Taryba*, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 56 punktą).

74 Galiausiai apeliantų pagrindinėje byloje padėtį tiesiogiai paveikė ne su tuo įtraukimu susiję Sąjungos aktai, o sankcijų, pagrįstų vien Nyderlandų įstatymu, kuriame, be kitų aspektų, atsižvelgta į minėtą įtraukimą, skyrimas.

75 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad nėra akivaizdu, kaip tai suprantama pagal 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) pagrindu suformuotą jurisprudenciją, kad asmenų, esančių tokioje padėtyje kaip apeliantai pagrindinėje byloje, Bendrajame Teisme pareikšti ieškiniai dėl Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 ar už jį ankstesnių Sąjungos aktų, susijusių su TEIT organizacijos įtraukimu į lėšų įšaldymo sąrašą, panaikinimo būtų priimtini.

Dėl antrojo–ketvirtojo prejudicinių klausimų

76 Dėl trečiojo klausimo, kuriuo iš esmės siekiama sužinoti, ar TEIT organizacijos veikla, dėl kurios 2006–2010 m. ji buvo įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą ir jame palikta, yra „ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu“, kaip tai suprantama tarptautinėje humanitarinėje teisėje, pirmiausia pažymėtina, kad Teisingumo Teismas nagrinėjamoje byloje neturi pakankamai informacijos, kad galėtų priimti sprendimą dėl šio klausimo.

77 Antruoju ir ketvirtuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės klausia, ar galioja TEIT organizacijos įtraukimas į lėšų įšaldymo sąrašą pagal Įgyvendinimo reglamentą Nr. 610/2010 ir už jį ankstesnius Sąjungos aktus. Visų pirma jis nori sužinoti, ar ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama tarptautinėje humanitarinėje teisėje, gali būti teroristiniai nusikaltimai, kaip jie suprantami pagal Pamatinį sprendimą 2002/475, arba teroro aktai, kaip jie suprantami pagal Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP ir Reglamentą Nr. 2580/2001.

78 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui šiuo klausimu neaišku, ar TEIT organizacijos veiklą, dėl kurios ji buvo įtraukta į lėšų įšaldymo sąrašą, galima laikyti teroristine veikla, kaip tai suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001, net jeigu šie teisės aktai turi būti aiškinami kartu su Pamatiniu sprendimu 2002/475, kurio 11 konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodyta, kad jis nereglamentuoja ginkluotų konfliktų metu atliekamų ginkluotųjų pajėgų veiksmų, kuriuos reglamentuoja tarptautinė humanitarinė teisė.

79 Remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, reglamentas, kuriuo numatytos ribojamosios priemonės, kaip antai Įgyvendinimo reglamentas Nr. 610/2010 ir už jį ankstesni Sąjungos aktai, susiję su TEIT organizacijos įtraukimu į lėšų įšaldymo sąrašą, turi būti aiškinamas atsižvelgiant ne tik į sprendimą, priimtą įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką ir nurodytą SESV 215 straipsnio 2 dalyje,

bet ir į istorinį Sąjungos priimtų nuostatų ir šio reglamento kontekstą (2016 m. kovo 1 d. Sprendimo *National Iranian Oil Company / Taryba*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 78 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

80 Šiuo aspektu reikia skirti Sąjungos aktus, su kuriais susiję atitinkamai antrojo klausimo a ir b punktai, t. y. viena vertus, Pamatinį sprendimą 2002/475 ir, kita vertus, Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001. Todėl reikia nagrinėti ir lyginti ne tiek sąvoką „teroristiniai nusikaltimai“, kaip ji suprantama pagal Pamatinį sprendimą 2002/475, ir sąvoką „teroro aktai“, kaip ji suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001, kiek tikslus, kurių siekiama Pamatiniu sprendimu 2002/475, patenkančiu į teisingumo ir vidaus reikalų sritį (TVR), ir Bendrąja pozicija 2001/931 bei Reglamentu Nr. 2580/2001, iš esmės patenkančiais į bendrąją užsienio ir saugumo politiką (BUSP).

81 Dėl Pamatinio sprendimo 2002/475 pasakytina, kad juo, be kita ko, siekiama suderinti teroristinių nusikaltimų apibrėžtį visose valstybėse narėse, numatyti šių nusikalstamų veikų sunkumo laipsnį atitinkančias bausmes ir sankcijas ir įtvirtinti jurisdikcijos taisykles, kad būtų užtikrintas veiksmingas baudžiamasis persekiojimas už teroristinius nusikaltimus.

82 Būtent į tokį baudžiamosios teisės kontekstą patenka Pamatinio
sprendimo 2002/475 11 konstatuojamoji dalis, pagal kurią šis pamatinis sprendimas nereglamentuoja nei ginkluotų konfliktų metu atliekamų ginkluotųjų pajėgų veiksmų (šiuos veiksmus reglamentuoja tarptautinė humanitarinė teisė, kaip šie terminai apibrėžiami pagal tą teisę), nei valstybės ginkluotųjų pajėgų veiksmų, kai šios atlieka savo oficialias funkcijas tiek, kiek tuos veiksmus reglamentuoja kitos tarptautinės teisės normos.

83 Kalbant apie Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001 savo ruožtu pasakytina, kad jų tikslas – įgyvendinti Rezoliuciją 1373 (2001), priimtą po 2001 m. rugsėjo 11 d. Jungtinėse valstijose įvykdytų teroristinių išpuolių, ir iš esmės siekti teroro aktų prevencijos priimant lėšų įšaldymo priemones, kad būtų užkirtas kelias pasiruošimui tokiems aktams, kaip teroro aktus galinčių įvykdyti asmenų arba subjektų finansavimas.

84 Asmenų ir organizacijų, kurie turi būti įtraukti į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, įvardijimas šiame kontekste yra ne sankcija, o prevencinė priemonė, priimta pagal dviejų lygių sistemą, t. y. taip, kad pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį Taryba į šį sąrašą gali įtraukti tik tuos asmenis ir organizacijas, dėl kurių kompetentinga institucija yra priėmusi sprendimą, remiantis svariais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroro akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką arba nuteisti už tokius veiksmus.

85 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Pamatinio sprendimo 2002/475 11 konstatuojamoji dalis, kurios vienintelis tikslas, kaip pabrėžė Komisija, tiksliau apibrėžti jo taikymo srities ribas, nėra reikšminga aiškinant sąvoką „teroro aktai“ pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001.

86 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad įvairios tarptautinės konvencijos galėtų būti suprantamos taip, kad ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama tarptautinėje humanitarinėje teisėje, nelaikytini teroristine veikla. Todėl jis abejoja, kaip kvalifikuoti TEIT organizacijos vykdytą veiklą, kuri, anot Tarybos, pateisino Sąjungos aktų, susijusių su jos įtraukimu į lėšų įšaldymo sąrašą, priėmimą 2006–2010 m.

87 Vis dėlto konstatuotina, kad Sąjunga nėra šių tarptautinių konvencijų šalis ir minėtos konvencijos bet kuriuo atveju neprieštarauja tam, kad ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu galėtų būti laikomi „teroro aktais“, kaip tai suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą

Nr. 2580/2001, turint omeny tai, kad nėra jokio atskaitos taško, leidžiančio manyti, kad šios konvencijos prieštarauja kokioms nors paprotinėms tarptautinės teisės normoms, kurios saisto Sąjungą.

88 Pirmiausia dėl tarptautinės humanitarinės teisės konstatuotina, kad Ketvirtosios Ženevos konvencijos 33 straipsnyje numatytas draudimas taikyti bauginimo ar teroro priemones. Be to, I protokolo 51 straipsnio 2 dalyje ir II protokolo 13 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad draudžiami prievartos aktai ar grasinimai prievarta, siekiant įbauginti civilius gyventojus. II protokolo 4 straipsnio 2 dalyje taip pat nustatyta, kad visur ir visada draudžiami teroro aktai prieš asmenis, kurie tiesiogiai nedalyvauja ar nebedalyvauja karo veiksmuose.

89 Taip pat pabrėžtina, kad tarptautinės humanitarinės teisės siekiami tikslai skiriasi nuo Bendrosios pozicijos 2001/931 ir Reglamento Nr. 2580/2001 tikslų ir kad joje nustatyti skirtingi mechanizmai.

90 Be to, kaip generalinė advokatė pažymėjo savo išvados 107–109 punktuose, tarptautinėje humanitarinėje teisėje numatytos normos nedraudžia už šios teisės apibrėžtų ribų priimti prevencinių priemonių, kaip antai skirtų TEIT organizacijai.

91 Atsižvelgiant į tai, aplinkybė, jog tarptautinė humanitarinė teisė nedraudžia tam tikrų šio sprendimo 86 punkte minėtų veiksmų, darant prielaidą, kad ji teisinga, bet kuriuo atveju negali turėti lemiamos reikšmės, nes Bendrosios pozicijos 2001/931 ir Reglamento Nr. 2580/2001 taikymas nepriklauso nuo kvalifikavimo pagal tarptautinę humanitarinę teisę (pagal analogiją žr. 2014 m. sausio 30 d. Sprendimo *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, 24–26 punktus).

92 Toliau dėl tarptautinės teisės terorizmo srityje konstatuotina, kad Tarptautinės konvencijos dėl kovos su terorizmo finansavimu 2 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, kad baudžiama už „bet kurią kitą veiką, kuria siekiama civilio gyventojo ar bet kurio kito asmens, kuris aktyviai nedalyvauja karo veiksmuose ginkluoto susidūrimo metu, mirties arba padaryti jam sunkų kūno sužalojimą, kai tokia veika dėl jos pobūdžio ar aplinkybių siekiama įbauginti gyventojus arba priversti vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti kokį nors veiksmą arba susilaikyti nuo jo“.

93 Šios konvencijos 8 straipsnio 1 dalyje numatyta, be kita ko, pareiga priimti lėšų, naudojamų jos 2 straipsnyje nurodytoms veikoms įvykdyti, įšaldymo priemones ir nedraudžiama įgyvendinti kitiems teroristiniams nusikaltimams skirtų lėšų įšaldymo priemonių.

94 Taip pat svarbu pažymėti, kad, remiantis Tarptautinės konvencijos dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais paskutine konstatuojamąja dalimi, tai, kad į šios konvencijos taikymo sritį neįtraukti karinių pajėgų veiksmai ginkluoto konflikto metu, „neatleidžia nuo atsakomybės už kitus neteisėtus veiksmus arba nepadaro jų teisėt[ų], arba netrukdo persekioti pagal kitus teisės aktus“. Vadinasi, dėl aplinkybės, kad tokie veiksmai nepatenka į šios konvencijos taikymo sritį, bet kuriuo atveju neatmestina, kad jie gali būti laikomi neteisėta persekiotina veika, kaip antai „teroro aktais“, kaip jie suprantami pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001.

95 Galiausiai, net jeigu kai kurios tarptautinės konvencijos, į kurias daro nuorodą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, į savo taikymo sritį neįtraukia karinių pajėgų veiksmų ginkluoto konflikto metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, jos nedraudžia konvencijos šalims tam tikrų veiksmų kvalifikuoti kaip „teroro aktų“ arba užkirsti kelio tokių aktų vykdymui.

96 Šiuo klausimu primintina, kad Bendrąja pozicija 2001/931 ir Reglamentu Nr. 2580/2001 siekiama ne skirti sankcijas už teroro aktus, o veikiau kovoti su terorizmu užkertant kelią teroro aktų finansavimui, kaip tai rekomenduojama Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijoje 1373 (2001).

97 Remiantis visu tuo, kas išdėstyta, Bendroji pozicija 2002/931 ir Reglamentas 2580/2001 turi būti aiškinami taip, kad ginkluotųjų pajėgų veiksmai ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, gali būti laikomi „teroro aktais“, kaip jie suprantami pagal šiuos Sąjungos aktus.

98 Šiomis aplinkybėmis į antrąjį ir ketvirtąjį kausimus reikia atsakyti taip: kadangi Bendroji pozicija 2001/931 ir Reglamentas Nr. 2580/2001 nedraudžia ginkluotųjų pajėgų veiksmų ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, laikyti „teroro aktais“, kaip jie suprantami pagal šiuos Sąjungos aktus, aplinkybė, kad TEIT organizacijos veikla gali būti laikoma tokiais veiksmais, neturi įtakos Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 ir už jį ankstesnių Sąjungos aktų, susijusių su TEIT organizacijos įtraukimu į lėšų įšaldymo sąrašą, galiojimui.

99 Kadangi nacionalinio teismo penktasis klausimas buvo pateiktas su sąlyga, kad pirmesniame punkte numatyti teisės aktai negalios, atsakyti į jį nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

100 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Nėra akivaizdu, kaip tai suprantama pagal 1994 m. kovo 9 d. Sprendimo** *TWD Textilwerke Deggendorf* **(C-188/92, EU:C:1994:90) ir 2001 m. vasario 15 d. Sprendimo** *Nachi Europe* **(C-239/99, EU:C:2001:101) pagrindu suformuotą jurisprudenciją, kad asmenų, esančių tokioje padėtyje kaip apeliantai pagrindinėje byloje, Europos Sąjungos Bendrajame Teisme pareikšti ieškiniai dėl 2010 m. liepos 12 d. Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 610/2010, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1285/2009, ar už jį ankstesnių Sąjungos aktų, susijusių su organizacijos „Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrai (TEIT)“ įtraukimu į 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą, panaikinimo būtų priimtini.**

2. **Kadangi 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos bendroji pozicija 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu ir Reglamentas Nr. 2580/2001 nedraudžia ginkluotųjų pajėgų veiksmų ginkluotų konfliktų metu, kaip tai suprantama pagal tarptautinę humanitarinę teisę, laikyti „teroro aktais“, kaip jie suprantami pagal šiuos Sąjungos aktus, aplinkybė, kad organizacijos „Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrai (TEIT)“ veikla gali būti laikoma tokiais veiksmais, neturi įtakos Įgyvendinimo reglamento Nr. 610/2010 ir už jį ankstesnių Sąjungos aktų, susijusių su rezoliucinės dalies 1 punkte nurodytu įtraukimu, galiojimui.**

Parašai.